

१. हसवाफसवी

दिलीप प्रभावळकर (१९४४) :

मराठी व हिंदी चित्रपट अभिनेते, लेखक. 'झपाटलेला', 'चौकट राजा', 'एक डाव भुताचा' या चित्रपटात त्यांनी केलेल्या भूमिका लोकप्रिय. 'अवतीभवती', 'कागदी बाण', 'गुगली', 'चूकभूल द्यावी घ्यावी', 'बोक्या सातबंडे' (भाग १ ते ३), 'हसवाफसवी' हे लेखन प्रसिद्ध. 'बोक्या सातबंडे' या पुस्तक मालिकेसाठी 'बालसाहित्य पुरस्कार', संगीत नाटक अकादमीचा राष्ट्रीय पुरस्कार अशा अनेक पुरस्कारांनी सन्मानित.

'हसवाफसवी' ही दिलीप प्रभावळकर यांनी लिहिलेली नाट्यसंहिता आहे. हा एक आगळावेगळा, निखळ आणि निर्भेळ करमणुकीचा नाट्यप्रयोग आहे. हे नाटक वाचताना, त्याचा नाट्यप्रयोग बघताना प्रेक्षक हसतात व गंभीर आणि अंतर्मुखही होतात.

नाटकात, एकेकाळचे गायक-नट असलेले कृष्णराव हेरंबकर यांच्या सत्काराचा प्रसंग आहे. ते आपल्या कोकणातल्या गावाहून सपत्नीक येणार आहेत-यायला निघाले आहेत-येत आहेत-आले आहेत, असा टप्प्याटप्प्याने हा प्रवास आहे. या कार्यक्रमाचे धांदल संयोजक वाघमारे, त्यांची स्मार्ट साहाय्यक मोनिका, चिमणराव, प्रिन्स, नाना आणि दीप्ती अशी पात्ररचना मूळ नाटकात आहे. अफलातून कल्पना, विसंगती, संवाद व शाब्दिक कोट्या यांमुळे नाटकातील प्रसंग रंगतदार झाले आहेत. या नाटकाच्या प्रयोगांना नाट्यरसिकांची दाद मिळाली आहे.

या नाटकातील उतारा खाली दिलेला आहे. संपूर्ण नाटक मिळवून अवश्य वाचा व संधी मिळाल्यास नाट्यप्रयोग जरूर पाहा.

मोनिका : (घाईघाईत येऊन उभी राहते.) रसिक हो, जुन्या बालगोविंद नाटक मंडळीतले ज्येष्ठ नट कृष्णराव हेरंबकर यांचा सरकारतर्फे उद्या मानपत्र देऊन सत्कार होणार आहे; पण त्यापूर्वी होणाऱ्या आजच्या या घरगुती समारंभाला येण्याची विनंती आम्ही त्यांना केली आणि आमच्या विनंतीला मान देऊन अंबुर्डी गावाहून आपल्या पत्नीसह आजच इथे यायची तसदी त्यांनी घेतली. त्यांचा आपण शाल आणि श्रीफळ देऊन सत्कार करूया आणि त्यांच्याशी थोडी बातचीत करूया. (कृष्णराव येतात. सोबत वाघमारे. संजय फोटो काढण्यासाठी येतो. कृष्णराव फोटोच्या फ्लॅशलाइटने दचकतात. तो निघून जातो. वाघमारे श्रीफळ देतात. कृष्णराव श्रीफळ घेऊन कानाशी हलवून बघतात. शाल पांघरताना घोळ, कृष्णराव गुरफटले जातात. एकदाची शाल पांघरली जाते.)

कृष्णराव : थैली देणार होतात आणि येण्या-जाण्याचा खर्चसुद्धा करतो म्हणाला होतात. उद्या सरकारी सोहळा आहे तिथं मला प्रवासभत्ता देईन म्हणाले होते; पण तो मिळेपर्यंत मी कोण जाणे कुठं असेन... तुम्हीच द्या. मला नकोय... माझ्या पत्नीकडे द्या... ती तिथं

बसलीय... आमच्या अंबुर्डीहून कुंदनपूरला टांग्यानं आलो. तिथून एस. टी. नं पुण्याला. पुण्याहून ट्रेननं मुंबईला... कर्जत आणि ठाणामार्गे, (वाघमारे हळूच आत सटकतात.) हे चाललेत कुठे पळून? सांगतोय कोणाला? कोणी आहे का इथं कमिटीपैकी?

मोनिका : हो हो, मी आहे.

कृष्णराव : एकूण दोनशे पंचावन्न रुपये साठ पैसे झाले खर्च.

मोनिका : बरं, आम्ही देऊ तुम्हांला...

कृष्णराव : तुझं नाव काय मुली?

मोनिका : मोनिका.

कृष्णराव : तर बरं का मनुका-

मोनिका : मोनिका.

कृष्णराव : दोन्हीचा अर्थ तोच. ते तेवढे पैसे लवकर देऊन टाकायला सांग. (संजय फोटो काढण्यासाठी येतो. कॅमेऱ्याकडे बघायला सांगतो.) आल्यापासून काय चालवलय काय? डावीकडे बघा उजवीकडे बघा... (तो फोटो काढतो. फ्लॅशच्या प्रकाशामुळे कृष्णराव चिडतात.) मारीन त्याला. (तो पळतो.) अहो विचारत नाही, सांगत नाही. येऊन आपला लाइट

मारतो डोळ्यांवर म्हणजे काय? मला सहन होत नाही. माझं ऑपरेशन झालंय ना मोतीबिंदूचं. मला डॉक्टरांनी सांगितलंय, प्रखर उजेडाकडे बघू नका म्हणून. याची काय पद्धत झाली का मला सांगा! मला पाहुणा म्हणून बोलवता आणि आल्यापासून माझा छळ करता? एक थोतरीत लावून देईन त्याच्या सांगतो. लाइट मारतो गधडा.

मोनिका : नाही... पुन्हा नाही येणार. कृष्णराव, आपण मध्येच कुठे उतरलात? आम्ही वाट पाहत होतो आपली.

कृष्णराव : काय करणार? गाडीमध्ये माझा एक चाहता भेटला. आधी तुम्ही कोण, आम्ही कोण असं सगळं बोलणं झाल्यावर, मी कृष्णराव हेरंबकर आहे असं कळल्याबरोबर त्याला हर्षवायू झाला. माझ्या पाया पडला तो. लोटांगण घातलं... भर ट्रेनमध्ये. ट्रेनमध्ये जागा कुठे असते? बसायला जागा नसते. हा आडवा झाला. त्याचे पाय लागले दोन गुजराती बायकांना. त्यांच्या हातातलं फरसाण, पापडी सांडलं खाली... ओरडल्या त्या, नाकातोंडात मसाल्याचं फरसाण गेल्यावर...

मोनिका : तुम्हांला चमत्कारिक झालं असेल नाही?

कृष्णराव : नाही. कुठल्याही कलाकाराला त्याचा चाहता भेटल्यावर किती आनंद होतो म्हणून सांगू! तो मला काय म्हणे, तुम्ही माझ्या कर्जतच्या घरी चला. पायधूळ झाडा. त्याशिवाय मी तुमचे पाय सोडणार नाही. घट्ट धरून ठेवले माझे पाय. आमची ही मला म्हणाली, अहो हो म्हणा, हो म्हणा. तो पायाला धरून गदागदा, गदागदा हलवत होता. आमच्या हिला भीती-मी खाली पडेन आणि कंबरेचं हाड मोडेल म्हणून...

मोनिका : ही म्हणजे जबरदस्तीच झाली, नाही?

कृष्णराव : प्रेमाची जबरदस्ती. तो मला म्हणाला माझ्याकडे जुनी डॉज गाडी आहे. मी तुम्हांला सोडतो वेळेवर मुंबईला, पण तुम्ही चला

कर्जतला. म्हटलं बाबा मी येतो. तू अगोदर माझे पाय सोड. त्यानं बरं का, वडिलांच्या मांडीवर बसून माझी नाटकं पाहिली होती हो. कधी वडिलांच्या, कधी आईच्या, कधी मानलेल्या मावशीच्या, कधी स्वयंपाकीणकाकूच्या; पण नेहमी मांडीवर बसून... असते एकेकाला आवड, आपण काय करणार! तर तो मला आणि आमच्या हिला घेऊन गेला कर्जतच्या बंगल्यावर आणि दोघांना ओवाळलं. निघताना भेट म्हणून बंगल्याच्या बागेत लावलेली कोथिंबीर दिली. एकवीस जुड्या.

मोनिका : एकवीस जुड्या कोथिंबीर? आहे कुठे ती?

कृष्णराव : मी त्या कोंबड्यांच्या गाडीत बसून आलो ना, त्या डांबीस कोंबड्यांनी खाल्लं सगळं चोची मारून मारून...

मोनिका : तुम्ही तयार कसे झालात कोंबड्यांच्या गाडीत बसायला?

कृष्णराव : काय करणार? माझ्या चाहत्याची ती जुनी डॉज गाडी वाटेत बंद पडली. एक-एक टायर पंक्चर होत गेलं. ड्रायव्हरला कळलंच नाही. त्याला वाटलं, रस्ते खराब म्हणून गाडी तिरकी चाललीये. पंक्चर झाल्याचं त्याला कळलंच नाही. शेवटी चारही टायर्स फ्लॅट झाले, तेव्हा मी खाली उतरलो. शेतातल्या घरामध्ये गेलो. आमच्याबरोबर कोण होता तो बाळू का काळू.

मोनिका : बाळू...

कृष्णराव : हां, त्यानं मग रस्त्यावर अंगठा की करंगळी दाखवून गाडी थांबवली.

मोनिका : त्रास नाही ना झाला कोंबड्यांबरोबर प्रवास करताना?

कृष्णराव : नाही कसा झाला? नाकातोंडामध्ये पिसं गेली ना कोंबड्यांची! कानाकडे कलकलाट चालला होता कोंबड्यांचा. डोकं उठलं माझं. आमची ही मात्र खूश होती. प्रवासभर गप्पा मारत होती. कोंबड्यांबरोबर.

मोनिका : कोंबड्यांबरोबर गप्पा?

कृष्णराव : तिला सवय आहे. गावाला बोलते- पशुपक्ष्यांशी. कावळे, चिमण्या, कुत्री, मांजरं, गाई, म्हशी यांच्याशी संवाद चालतात. तशा तिच्या गप्पा चालल्या होत्या. अरे माझ्या बाबा... तो अपघात होईपर्यंत.

मोनिका : नशीब चांगलं म्हणून सहीसलामत वाचलात तुम्ही अपघातातून.

कृष्णराव : देवाची कृपा आणि तुमच्या सगळ्यांच्या प्रेमाचं पुण्य माझ्या गाठीशी आहे, म्हणून आम्ही दोघं वाचलो. कोंबड्या मात्र बऱ्याच मेल्या. म्हणजे, नाहीतरी नंतर मारणार होते त्यांना... तासभर आधी मेल्या.

मोनिका : कृष्णराव, खूप आनंद झाला आपण इथे आलात म्हणून. पत्नींना स्टेजवर नाही आणलंत?

कृष्णराव : नको, तिला सवय नाही. लोकांसमोर घाबरी होते ती. शिवाय प्रखर दिव्यांचीसुद्धा भीती वाटते तिला. तिला कंदिलाची सवय गावाला... आमची गोष्ट वेगळी आहे. आम्ही नट मंडळी. आम्हांला कुठल्याही दिव्याचं काही वाटत नाही. तो मघाचा फोटोचा दिवा मात्र सहन होत नाही. तो फाजील कार्टा इथे आला तर त्याला कानपटीन सांगतो.

मोनिका : पुन्हा नाही येणार तो. कृष्णराव, आम्ही काही आपल्या भूमिका पाहिलेल्या नाहीत. आपल्या भूमिकांविषयी सांगा ना आम्हांला.

कृष्णराव : (हातातली काठी माईक समजून) सांगतो हं. भूमिका तशा मी खूप केल्यात. हॅलो हॅलो (चूक लक्षात येते. काठी बाजूला करून) गडकऱ्यांच्या, खाडिलकरांच्या, देवलांच्या नाटकात. पण माझी विशेष गाजलेली भूमिका म्हणजे-कृष्णाची.

मोनिका : सौभद्र मधली...

कृष्णराव : हो. सौभद्र नाटकातला कृष्ण. अहो, त्यावरून मला कृष्णराव नाव पडलं. गोपाळ गणेश आगरकरांनी दिलं. म्हणजे टिळकांनी नारायण

राजहंसाला बालगंधर्व नाव दिल्याचं आगरकरांना कळलं. दोघांमध्ये मतभेद होते. ताबडतोब आगरकरांनी मला कृष्णराव नाव देऊन टाकलं. टिळकांना कळायच्या आत. 'सुधारक' पत्रामध्ये अग्रलेख लिहिला. लोकहो याला कृष्णराव म्हणा. माझं मूळचं नाव विठू.

मोनिका : सौभद्रचे किती प्रयोग केलेत?

कृष्णराव : इथे हिशेब कोणी ठेवलाय? लोकांचं रंजन करणं हा मुख्य हेतू. लोक अगदी मशगूल होऊन जायचे पहाटेपर्यंत. एकेका गाण्याला सहा-सहा वेळा वन्समोअर घेत असे मी. रुक्मिणीची भूमिका करणारा आमचा पांडू शिवलीकर, एकदा एका पायावर तर एकदा दुसऱ्या पायावर असा ताटकळत उभा... टोचायचा मला मागून. पुरे, पुरे, किती गातोस. किती गातोस म्हणून. (हसतात.)

मोनिका : आता सध्या काय करता?

कृष्णराव : ह्या वयात दुसरं काय करणार? आत्मचरित्र लिहितोय!

मोनिका : नाव दिलंत?

कृष्णराव : हो दिलं ना. आत्मचरित्राचं नाव-एक झाड दोन कावळे.

मोनिका : प्रकृती कशी आहे?

कृष्णराव : कुणाची, कावळ्यांची?

मोनिका : नाही, आपली.

कृष्णराव : उत्तम आहे. ह्या वयातसुद्धा ठणठणीत प्रकृती आहे माझी. आमच्या हिला विचारा. काय गं? आं? मी तुम्हांला सांगतो, मी पथ्य पाळतो म्हणजे, फक्त एक वेळ जेवतो... सकाळचा. दोन किंवा तीन फुलके. एक मूढ भात.

मोनिका : आपल्या भूमिकांविषयी जरा-

कृष्णराव : ... आणि डाळ असते... मसूर किंवा तूर... भाजी... फळभाजी किंवा पालेभाजी करायला सांगतो.

मोनिका : आपली कृष्णाची भूमिका-

कृष्णराव : ... छोटी वाटी दही असतं.

मोनिका : ते असू दे... आम्हांला ऐकायला आवडेल आपल्या भूमिका-

कृष्णराव : ... संध्याकाळी नाचणीचं सत्त्व. रात्री झोपताना ताक किंवा पेज... ताकामध्ये हिंग टाकून घेतो आणि एक फळ मात्र रोज नेमानं खातो. फळ म्हणजे अगदी फणस किंवा कलिंगड नाही खात... केळं, अंजीर, लहान चिकू... काहीच मिळालं नाही, तर बोर किंवा करवंद खातो पण फळ खातोच.

मोनिका : वा छान...

कृष्णराव : मी चालतो मात्र खूप. तुम्हांला सांगतो, चालण्यासारखा दुसरा व्यायाम नाही. कधी-मधी हीसुद्धा येते बरोबर (समोर पाहून बायकोला) बैस. बैस. ती खुणा करतेय. पुरे पुरे म्हणून... मी स्वतःच्या आहाराबद्दल आणि दिनक्रमाबद्दल बोलतो ना, सगळीकडे बडबड करतो म्हणते-ते आवडत नाही तिला... मी बसलोय दाद द्यायला... तरुण मंडळींना कळायला हवं प्रकृतीचं रहस्य. काय मनुका?

मोनिका : मोनिका...

कृष्णराव : दोन्हींचा अर्थ तोच. तर प्रकृतीचं रहस्य म्हणजे माफक आहार आणि चालणं. चालत राहणं. मी तुम्हांला सांगतो, अजूनसुद्धा. या वयात माझ्या अंगात इतका उस्सा-उस्ताह-उस्स्तह-काय झालंय, दात काढल्यामुळे फाफलायला होतंय. इतका. उ... उत्सा-उत्साह अंगात आहे, की अजून करू शकेन कृष्णाचं काम. हिंमत आहे... माझं पेटंट पद म्हणून दाखवू शकेन... प्रिये पहा.

मोनिका : म्हणा ना...

कृष्णराव : आं?

मोनिका : म्हणून दाखवा ना...

कृष्णराव : अरे देवा, उगाच बोललो! नको नको पूर्वीसारखं होणार नाही. मस्करी केली... (ती आग्रह करते.) तुम्ही मंडळी आग्रह करता; मग आमच्यासारख्या म्हाताऱ्या कलाकाराला आपली कला दाखवायचा मोह आवरता येत

नाही. बरं म्हणतो. सांभाळून घ्या. मंडळी गोड मानून घ्या. एकेकाळच्या वैभवाचे आता भग्नावशेष उरलेत... तुमच्याकडे पेटी तबला आहे का?

मोनिका : हो, आहे ना, आहे. जरा त्यांना साथ द्या ना.

कृष्णराव : (आत बघून) माझी काळी एक आहे. पूर्वी काळी दोन होती... आता काळी एक... आवाज गेला, की काळी शून्य. कोण आहे पेटीला?

(आतून)

आवाज : पेटीला मी आहे गोविंदा.

कृष्णराव : कोण गोविंदा?

(आतून) : गोविंदा पटवर्धन.

कृष्णराव : अरे कोण गोविंदा का? किती मोठा झालास!

(आतून) : तुम्ही मला खांद्यावर खेळवलंय.

कृष्णराव : हो खेळवलंय... अरे केस पिकले की तुझे! याला एवढासा पाहिला होता हाफ चड्डीत. आणि तबल्याला कोण आहे?

(आतून) : तबल्याला आपला शेखर आहे, खांबेते.

कृष्णराव : छान! तरुण तरुण मंडळी पुढे येतायत. तुझ्या बोटांत जादू आहे बरं गोविंदा. गोविंदा सांभाळून घे रे. शब्दही सांभाळ आणि सूरही.

(आतून) : आणि ताल शेखरला सांभाळायला सांगतो.

कृष्णराव : म्हातारा कलाकार गातोय खूप दिवसांनी... (संगीत चालू होतं. कृष्णराव गाऊ लागतात.) प्रिये पहा... रात्रीचा समय सरुनि, येत उषःकाल हा ॥ प्रिये॥

(१) (अ) कृष्णराव हेरंबकर यांच्या मुंबईपर्यंतच्या प्रवासाचा ओघतक्ता तयार करा.

कृष्णराव अंबुर्डी गावाहून निघाले.

.....

.....

पुण्याहून कर्जतपर्यंत आले.

.....

(आ) कारणे लिहा.

- (१) फ्लॅशच्या प्रकाशाने कृष्णराव चिडतात कारण...
- (२) कृष्णराव कोंबड्यांच्या गाडीत बसायला तयार झाले कारण...

(२) थोडक्यात वर्णन करा.

- (अ) कृष्णराव यांच्या सत्काराचे स्वरूप.
- (आ) कृष्णराव यांनी कर्जतपर्यंत केलेला प्रवास.

(३) थोडक्यात लिहा.

- (अ) मुंबईला जात असलेल्या आगगाडीतील प्रसंग.
- (आ) कृष्णराव यांच्या चाहत्याची प्रेमाची जबरदस्ती.

(४) स्वमत.

- (अ) प्रस्तुत नाट्यउताऱ्यावरून कृष्णरावांचे व्यक्तिचित्र रेखाटा.
- (आ) 'कंसातील मजकूर नाट्यउतारा समजण्यासाठी उपयुक्त ठरतो', तुमचे मत लिहा.
- (इ) प्रस्तुत नाट्यउताऱ्यातील दिलीप प्रभावळकर यांच्या शाब्दिक विनोद निर्मितीची दोन वैशिष्ट्ये लिहा.

(५) अभिव्यक्ती.

- (अ) मोनिका व कृष्णराव यांच्यातील संवादाची तुम्हांला समजलेली वैशिष्ट्ये लिहा.
- (आ) कृष्णरावांच्या संवादातून स्पष्ट झालेली त्यांच्या पत्नीची स्वभाववैशिष्ट्ये लिहा.
- (इ) 'पायधूळ झाडा. त्याशिवाय मी तुमचे पाय सोडणार नाही', या वाक्यांतील लक्ष्यार्थ स्पष्ट करा.

